

De barmhartige Samaritaan en corona.

De wereld is in de ban van eefn onzichtbare vijand: het coronavirus. Het zijn daardoor rare tijden geworden. Enerzijds, veel solidariteit, anderzijds, vraagstukken over de gevolgen voor onze maatschappij, ook op financieel-economisch vlak. En dat allemaal voornamelijk vanachter een beeldscherm thuis, oordelend, meebewegend, van inzicht veranderend. In isolement, als gezin, als alleenstaande, in een woonhuis of instelling. Mensen herkennen elkaars gedrag.

Zelf ben ik al sinds half december geïsoleerd geraakt door ontwrichtende stemproblemen.

Behalve een korte periode van anderhalve week in februari toen ik op mijn verjaardag voorgoed afscheid moest nemen van mijn rots, leef ik in isolement. Door toen te forceren begaf mijn stem het bijna helemaal. En ja, behandeling is mogelijk maar nu niet haalbaar vanwege alle maatregelen. En dan mag ik me gezegend prijzen dat ik geen aandoening zoals kanker heb.

Het zet je aan het denken zo'n periode. In eerste instantie kwam het schuldgevoel: je wilt God en de kerk dienen, maar ja, nogal letterlijk monddood. De gevolgen van een eigenaardige langdurige virusinfectie in januari verzachtte dat schuldgevoel, want hoge koorts, kortademigheid en knallende hoofdpijn waren prima redenen om gewoon thuis te blijven. Weg schuldgevoel, want gezondheid boven alles. En net toen ik eindelijk begon op te knappen, ging de wereld stukje bij beetje steeds meer op slot. De wereld om mij heen volgde ineens mijn ritme: ook geïsoleerd thuis. Dat was best verademend!

Op Twitter zag ik vragen voorbijkomen: waarom binnen blijven en fysieke afstand houden?

Waarom werd de economie praktisch tot stilstand gebracht? Waarom moest de hele wereld lijden om de kwetsbaren onder ons te beschermen die waarschijnlijk niet bestand zijn tegen dit virus?

Waarom?

Ooit leerde ik om nooit die waarom-vraag te stellen. God h/geeft immers geen pasklare antwoorden. In mijn beleving leidt hij me gewoon langs de obstakels van dat moment als ik mijn ogen, oren en hart voor hem openstel. Hij geeft houvast, zekerheid in een onzeker bestaan. Maar die vragen van anderen zetten me natuurlijk wel aan het denken. En eigenlijk was het antwoord gemakkelijk, want om met de woorden van de minister-president te spreken: we moeten dit virus samen te lijf gaan. 'Samen' blijkt in deze context een rekbaar begrip, want van ons wordt gevraagd om gezamenlijk alleen te zijn, maar hoe dan? De mens is immers nogal een kuddedier. Maar ook daarop kwam een antwoord: de barmhartige Samaritaan! In onze huidige situatie betekent dat juist op fysieke afstand blijven om elkaar te beschermen tegen een potentieel dodelijke, onzichtbare kracht. Maar dat betekent niet dat we elkaar met rust moeten laten. Juist nu zijn die simpele vragen via telefoon, beeldbellen, e-mail, WhatsApp en openbare sociale media van grote waarde. Vooral de vraag: "Hoe gaat het met u/je?" krijgt weer een echte betekenis – in mijn geval leidt die stevast tot tranen, omdat zelfs ik als Einzelgänger niet gemaakt ben voor een leven als kluizenaar.

Dus laten we in deze coronatijden voor elkaar die barmhartige Samaritaan zijn – maak die fysieke afstand kleiner door medeleven te betuigen, elkaar te bemoedigen en te troosten met woorden, maar elkaar niet op te zoeken. God zij met u, en wees niet bang, want hij leeft in u.

Blijf gezond!

Atha Ahuluheluw